



VIJF CAISSIÈRES DANSEND IN DE REGEN

(Five Tellers Dancing in the Rain)

Spel in twee bedrijven

door

MARK DUNN

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VIJF CAISSIÈRES DANSEND IN DE REGEN - FIVE TELLERS DANCING IN THE RAIN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARK DUNN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1994 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jannie Markes - begin twintig

Marina van den Boogaard - vóór in de vijftig

Wieteke Tobias - begin dertig

Bertie Langras - dertig

Laurien Spong - begin dertig

TIJD EN PLAATS:

De handeling speelt zich af in de personeelskantine van de Centrale Middenstands Bank in Purmerend. Het is midden oktober.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: Maandagochtend

Scène 2: Dinsdagochtend

Scène 3: Woensdagochtend

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1: Donderdagochtend

Scène 2: Vrijdagochtend

Scène 3: De volgende maandagochtend

EERSTE BEDRIJF

scène 1

Maandagochtend 7.43 uur. De lichten knippen aan in de personeelsruimte van de Centrale Middenstands Bank in een wijk van Purmerend. Aan de linkerkant staat een flinke automaat voor koek en snoep, met de rug tegen de blinde muur van de toiletruimte. Naast de toiletdeur hangt een spiegel. In de buurt van de automaat is een telefoon, met daarbij een stoel. In het midden staat een grote ronde tafel met vijf stoelen. Daarachter, midden tegen de achterwand staat een kastje. Aan de rechterkant, tegen de rechtermuur, bevindt zich een keukentje, met aanrecht en keukenkastjes, een afvaallemmer en een losse koelkast. Rechtsachter is ook de ingang naar de eigenlijke Bank, gedeeltelijk aan het zicht onttrokken door een schouderhoog muurtje, een kapstok en een paraplubak. Aan de ronde tafel zit Jannie aan een houten kubuspuzzel te werken. Een hoopje vreemdgevormde stukjes ligt voor haar. Marina komt binnenlopen met een grote, volle kledingzak en een handtas.

Marina: Morgen.

Jannie: *(druk bezig)* Morgen.

Marina: *(kijkt wat Jannie aan het doen is. Zegt dan, bijna tegen zichzelf)*
Ik háát die dingen.

Jannie: *(zonder op te kijken)* Wat?

Marina: Die kleine puzzle-je-gek-dingen. Ik háát ze. *(ze begint allerlei huishoudelijke zaken uit de tas te halen: een kruimeldief, een theepot, een plumeau, borden die niet bij elkaar passen, en zo meer. Ondertussen kijkt ze af en toe even naar Jannie)* Ik denk dat het komt omdat ik niet zo'n ruimtelijk ingesteld type ben. Net als de meeste vrouwen, zeggen ze.

Jannie: *(verstrooid)* Wat net als de meeste vrouwen?

Marina: Oh, ik stoor je. Sorry, hoor.

Jannie: *(richt zich nu naar Marina)* Nee, je stoort me niet. Wat zeggen ze van de meeste vrouwen?

Marina: Dat ze niet zo ruimtelijk ingesteld zijn als mannen.

Jannie: Wie zeggen dat?

Marina: Dat las ik in een artikel over de verschillen tussen de hersens van man en vrouw.

Jannie: *(richt zich weer op haar puzzel)* Ik weet niet of ik dit wel wil horen vanochtend, Marien...

Marina: Ja, het klinkt nogal seksistisch, hè, vind je ook niet? Ik weet nog dat ik dat al dacht toen ik het las, weet je wel: wat is dit nou weer voor

een seksistisch idee. Maar het is ook weer zo, bedenk ik me nou, dat ik dus wel altijd de koffers liet pakken door Ronald als we eens een weekendje weggingen. Hij was nou eenmaal gewoon beter in dat soort dingen.

Jannie: Ik ken anders niemand die zo goed koffers kan pakken als Bertie. *(ze kijkt in het rond)* Waar is die trouwens? Ik zou haar hulp nu wel heel goed kunnen gebruiken.

Marina: *(kijkt op de klok aan de muur)* Kwart over acht. Die komt net uit haar bed, schat ik.

Jannie: *(kijkt ook op de klok)* Verdomme.

Marina: Wat?

Jannie: Ik kan niet werken onder druk. Dan raak ik helemaal in de verstrijbeling.

Marina: Waar heb jij het nou over?

Jannie: Nou, help eens even uitrekenen. Dat is een kwartier, plus de koffiepauze, dat is nog een kwartier, plus de lunch, even kijken, dan zitten we op anderhalf uur... plus de theepauze...

Marina: Jannie, lieve schat, doe even normaal...

Jannie: Ik ben aan het optellen hoe lang ik heb om deze kutkubus weer in elkaar te zetten.

Marina: Doe je soms mee aan een wedstrijd of zo?

Jannie: Ja, zoiets. *(er valt een korte stilte)* Baf. Zo. Dat past. Misschien zit ik nou op het goeie spoor. *(Wieteke komt binnenstuiven)*

Wieteke: Heeft er iemand een krabber? *(Jannie schudt haar hoofd)*

Marina: Een krabber. *(Marina kijkt in haar tas. Wieteke kijkt mee)*

Wieteke: Hé, mijn braadpan.

Marina: Ja, weet ik. Ik wou hem aan je teruggeven.

Wieteke: Ja, maar ik moet een krabber hebben.

Marina: Waarvoor?

Wieteke: Om een kwak vogelenstront van mijn voorruit af te krabben. Ik dacht dat ik het er wel af zou krijgen met de ruitenwissers - ben ik al half onderweg naar de school van Wikkie en kom ik tot de ontdekking dat er geen water meer in zit. Dus die ruitenwissers smeren al die poep lekker uit over mijn voorruit. Serieus, moest ik met mijn kop buiten het raam om toch nog wat te kunnen zien.

Marina: Dan had je toch moeten omkeren en terugrijden naar huis.

Wieteke: Ja, maar Wikkie was al laat. En ik had die hele wekker weer niet gehoord.

Jannie: Heb je het al met een creditcard of zoiets geprobeerd?

Wieteke: Het is geen ijzel, Janneman. Het is poep. En ik wil geen stront aan mijn bankpas. *(korte stilte. Tegen Marina)* Weet jij of de wasstraat open is vandaag?

Marina: Geen idee.

Wieteke: Ook als ze niet open zijn, hebben ze toch vast wel een waterslang ergens. Dus ik kom straks een beetje later. Zeggen jullie het even tegen Laurien? *(ze kijkt in het rond, tegen Jannie)* Waar is Laurien?

Jannie: Aan de overkant in de Croissanterie. We zijn al een hele tijd klaar met de weekendstortingen.

Wieteke: Misschien ga ik haar wel even terugmeppen.

Jannie: *(hoofdschuddend)* Ze is zo gek op die roomboter-croissants. Ze geniet van iedere hap.

Jannie: *(Wieteke vliegt de deur weer uit. Jannie kijkt haar na en zegt dan tegen Marina)* Ik heb zo te doen met dat joch.

Marina: Met wie? Met Wikkie?

Jannie: *(hoofdschuddend)* Hoe kan iemand nou een kind de wereld insturen dat Wikkie heet?

Marina: Het is haar meisjesnaam.

Jannie: Ja, en het rijmt ook op pikkie.

Marina: *(raakt nu geïnteresseerd in Jannie's puzzel)* Probeer die eens daar.

Jannie: Welke, deze?

Marina: Ja, nee, die ene, die met dat uitsteekseltje.

Jannie: *(probeert het stukje op de aangewezen plaats, maar het lukt niet)* Hopeloos. Ik geef het op.

Marina: Nah, het is niet hopeloos.

Jannie: Wel. Het is niveau 3. En Piet zei dat niveau 3 eigenlijk niet te doen is.

Marina: Nou, waarom doe je het dan?

Jannie: Omdat hij het wel kon! En hij deed het nog ontegenwoordig snel ook.

Marina: Ja, maar hij wist natuurlijk een of ander trucje.

Jannie: Nee, natuurlijk, natuurlijk omdat hij een man is.

Marina: Oh, nou, sorry hoor, dat ik daar over begonnen ben. Hé, kom op, we moeten gewoon even de koppen bij mekaar steken en het uitvogelen.

Jannie: Hij deed er, verdomme, maar vijftientig minuutjes over.

Marina: Nou ja, goed, maar zo lang ben jij er toch nog niet mee bezig?

Jannie: Wel. Ik zit er al sinds gisteravond aan te grrr...

Marina: Oh, Jezus...

Jannie: Ik wilde per se niet dat hij wakker werd en mij nog er steeds mee bezig zou zien, dus ik vanochtend al heel vroeg naar mijn werk gegaan.

Marina: Hoe vroeg?

Jannie: Half zes.

Marina: Oh, schat, nee!

Jannie: Hij deed er ook zo stinkend bijdehand over, Marien. Ffff, dat gesnoef van die man, daar kan ik me zó pissig over maken...

Marina: Heb je er de héle nacht aan gewerkt?

Jannie: *(knikt)* En ik was zó bang dat hij wakker zou worden. Maar helemaal niet dus...

Marina: Maar, eh, komt hij er dan niet achter? Ik bedoel, als hij opstaat en hij kan zijn puzzeltje nergens vinden?

Jannie: Ja, en dan zeg ik dat ik hem verstoep heb. Dat ik hem in vierentwintig minuutjes in elkaar had en hem toen veilig heb opgeborgen, zodat hij er niet steeds naar hoeft te kijken en zich rot voelen, omdat ik het in iets van hem heb gewonnen.

Marina: Er is vast een of ander trucje voor. Ik weet het hartstikke zeker... *(terwijl Marina praat komt Bertie binnen)*

Bertie: Een trucje wáárvoor?

Marina: Voor Jannie's puzzeltje.

Bertie: *(ziet de hoop spullen liggen naast Marina's tas)* Hé, mijn stoffer! Ik wist niet dat jij mijn stoffer had!

Marina: Die had je aan mij uitgeleend.

Bertie: Zo zie je maar weer. Ik was hem al helemaal vergeten. En ik dacht nog wel dat één van mijn burens hem had gejat. En ik maar denken dat ik tussen de criminelen woon.

Marina: Sorry hoor, dat ik hem zo lang heb gehouden.

Bertie: Ach welnee, geeft niks. *(ziet de puzzel)* Is dat niet zo'n "Rubic's Cube"?

Jannie: Nee.

Bertie: Olaf had er ook zo eentje. Maar dan superpietepeuterig. Die had ie aan een sleutelhanger hangen.

Jannie: Ja, ja, maar dit is anders.

Bertie: Olaf had een hele berg van die piepkleine speeltjes. Misschien dat hij dacht, als ik nou hele superdepiepkleine speeltjes heb, dan zien ze niet wat voor een enorme grote sukkel ik eigenlijk ben.

Marina: *(tegen Bertie)* Hé, wat doe jij hier eigenlijk zo vroeg?

Bertie: Ik sta erom bekend dat ik bij gelegenheid vroeg kom.

Jannie: *(zonder op te kijken)* Ik kan me anders niet heugen dat ik jou óóit één keer vroeg heb zien arriveren.

Bertie: Oh nee? En wat dan die ochtend dat Marina's huis was afgebrand? Toen zat ik hier al bij het krieken van de dag, met twee zakken kleren voor haar om aan te trekken.

Jannie: Ja, maar toen bleef je mooi niet werken. Je kwam alleen even die zakken brengen en toen taaide je gauw weer af naar huis. Volgens mij zei je toen nog dat je weer terugging in je bed.

Bertie: Nou ja, goh, ik had ook die hele nacht niet geslapen, zeg. Ik slaap nooit best. Dat weten jullie toch. Ik ben altijd zowat de hele nacht in touw.

Marina: *(tegen Bertie)* Heb jij geen rust in je gat, schat? Daar heb ik van die pilletjes tegen, hoor. Als je die eens wilt proberen...

Bertie: Nee, dank je, Marien. Waar ik vooral behoefte aan heb is een beetje vriendelijkheid en begrip. En als we het hebben over mensen die altijd te laat op hun werk komen... ik zou er een eed op durven doen dat ik net Wieteke's Landcruiser van de parkeerplaats af zag scheuren. Was ze soms weer vergeten om dat spillepootje van d'r wakker te rammelen?

Jannie: *(zonder op te kijken)* Nee. Ze heeft vogelpoep op haar voorruit. *(kijkt naar de puzzel)* Gedver!

Bertie: *(raakt onwillekeurig geïnteresseerd in de puzzel)* Jah. Zag ik. Weet je, dat had ze nou vorige week ook al. Je zou toch zeggen dat er dan een belletje bij je begint te rinkelen. Tingelingeling "ergens anders parkeren"

Jannie: Ja, mijn idee. Kijk! *(laat trots aan Marina zien)* Als gegoten.

Marina: Jee, het past, écht!

Bertie: *(kijkt over hun schouders)* Je houdt hem op zijn kop.

Jannie: Niet.

Bertie: Wel. Je houdt hem op zijn kop, scheet. Geloof mij nou. Schuif eens een stukje op. *(Jannie staat op en geeft haar stoel aan Bertie)*

Bertie: Het is net als met een koffer pakken, begrijp je, alles heeft zo zijn eigen vorm.

Jannie: *(geeft Marina een "Nou, wat zei ik je?" glimlach en zegt tegen Bertie)* Wat denk je, dat we hem vóór het eind van de middag afhebben?

Marina: Als we er nou eens in ploegen aan te werk gingen?

Bertie: Kijk, voor dit soort dingen is er altijd een trucje.

Marina: Wat zei ik, dat er een trucje was.

Bertie: En als je dát nou maar eenmaal weet...

Marina: En Piet die wist dat trucje natuurlijk. Ik weet het absoluut zeker...

Bertie: Is er soms een prijs aan verbonden of zo?

Marina: Neen, geen prijs, maar trots.

Bertie: Jezus, Jannie, kan het jou nou nog steeds schelen wat Ouwe Vogelpoot allemaal vindt?

Jannie: Hij hééft geen vogelpoten. Hij heeft hele mooie, grote, mannelijke benen.

Bertie: Mop, ik weet álles van mannenbenen en Piet heeft vogelpoten. Vogelpoten en een vogelnaam. Wedden dat ie ook nog fluit in bed, hmm?

Jannie: Als jij geintjes denkt te gaan maken over mijn vriend, blijf jij dan maar van mijn puzzel af.

Bertie: Hij is het toch gewoon niet waard, lieverd.

Jannie: Zullen we het alsjeblieft niet over Piet hebben?

Marina: *(diplomatiek tegen Bertie)* Laten we het maar niet over Piet hebben. *(er valt een korte stilte)*

Bertie: *(wijst naar de puzzel)* Kijk, dáár zit jouw probleem.

Jannie: *(gretig)* Waar, waar?

Bertie: Je hebt deze hier er wel ingeramd, maar die hoort daar dus helemaal niet.

Jannie: Wel. Hij past toch héél precies, kijk maar...

Bertie: Zeg, als jij dát precies vindt, dan heb jij zeker ook je panty's op je enkels, Janneke. *(een korte stilte)* En ze heeft nog wel een garage, weet je. *(Marina werpt een niet-begrijpende blik naar Bertie)* Wieteke. Ze heeft een hele mooie grote, ruime garage.

Jannie: Ja, maar wat heeft dat er nou mee te maken?

Bertie: Daar kan ze dan die wagen toch inzetten?

Jannie: Nee, dat kan ze niet.

Bertie: Hoezo kan ze dat niet?

Jannie: Omdat er al een reusachtige boot in haar garage staat.

Marina: *(tegen Jannie)* Maar heeft Kevin zijn boot dan niet meegenomen?

Jannie: Nee. Ik bedoel, hij is wel naar hem gegaan bij de boedelscheiding, maar hij kan hem nergens kwijt. Bij dat complex waar hij woont, willen ze dat ding absoluut niet op de parkeerplaats hebben.

Bertie: Nounounou, wat heb ik een medelijden met die pleurislijer...

Marina: Bertie, mop, het is nog veel te vroeg om van die taal uit te slaan.

Jannie: Ik bedoel, zij heeft het huis gekregen. Dan mag hij toch op zijn minst gebruik maken van de garage, of niet soms?

Bertie: Ik dacht dat Wieteke jouw vriendin was?

Jannie: Dat is ze.

Bertie: Waarom ben je dan zo "eerlijk" aan het verdelen? Ze is hem helemaal niets – nada - niente verschuldigd. Ik bedoel hij had die hele boot al niet eens mogen krijgen. Iedere eerlijke rechter had natuurlijk beslist dat ze hem moesten verkopen en de opbrengst fiftyfifty delen. *(Laurien komt binnen)*

Laurien: Goeiemorgen allemaal.

Jannie: Goeiemorgen.

Marina: Goeiemorgen Laurien.

Bertie: Je hebt nog müsli in je mondhoeken zitten. Daar.

Laurien: Oh. *(ze pakt een zakdoekje en veegt haar mond af)* Dus jullie hebben allemaal een goed weekend achter de rug?

Marina: Ik had mijn nichtjes te logeren. Dat is altijd hartstikke leuk.

Laurien: (*kijkt in de tas van Marina*) Daar is ie!

Marina: (*komt kijken*) Daar is wat?

Laurien: Mijn braadpan! Ik had hem al overal gezocht.

Marina: Ik dacht anders dat dit de braadpan van Wieteke was.

Laurien: Nee hoor, deze is van mij. Zie je dit krasje op die rand hier? Dat komt omdat ie daar bovenop de hond is gevallen.

Jannie: Nee, je hebt hem toch niet bovenop je hond laten vallen...

Laurien: Echt wel. Precies op zijn staart. Ik ga dat beest trouwens weer wegdoen. Ik heb geen ogenblik rust meer.

Marina: Wieteke zegt dat hij van haar is...

Laurien: Nou, hij is mooi van mij. En als ze herrie wil, dan kan ze het krijgen. Dit ding is van mij.

Bertie: (*speels, tegen Marina*) Hoe is het eigenlijk met mijn ouwe fonduepan?

Marina: Oh, heel goed. Je krijgt hem morgen terug.

Jannie: (*tegen Marina*) Ik begrijp echt niet waarom jij zo'n haast hebt om die spulletjes aan iedereen terug te geven. Ik durf te wedden dat je nog niet eens de helft nieuw hebt intussen.

Marina: Nee, misschien wel niet. Maar het voelt gewoon stukken beter om niet te hoeven aankijken tegen een huis vol spullen die niet van jou zijn. (*tegen Laurien*) Ben jij komend weekend thuis? Dan kom ik je je snelkookpan brengen.

Laurien: Ach, Marien, die heb ik echt nog niet nodig. Ik gebruik hem zo goed als nooit. (*bestudeert de braadpan*) Kijk dan, die kras die zit daar zo duidelijk als wat.

Jannie: Ja hoor, we geloven je heus wel. (*tegen Bertie, duidend op de puzzelvaardigheden van Bertie*) Wat ben jij daar goed in, zeg. (*tegen de anderen*) Moet je eens kijken hoe rap die vingers gaan. Geen wonder dat ze haar kas twee keer zo snel natelt als wij allemaal.

Laurien: Hé, luister eens, waar is Wieteke?

Marina: Die komt wat later. Want ze moet haar auto laten wassen.

Laurien: Kon dat niet ná werktijd?

Marina: Nee.

Laurien: Ik geloof echt dat ik veel te geduldig met haar ben geweest, de afgelopen tijd.

Jannie: Ze was hier daarnet wel, maar ze moest meteen weer weg.

Laurien: Volgens mij ben ik zelfs méér dan geduldig geweest.

Jannie: Ja hoor, je bent poeslief geweest... Ze is nèt gescheiden, Laurien. Laat haar alsjeblieft een klein beetje met rust.

Laurien: Ja, dat zeg je nou wel, maar ik kàn haar nou eenmaal niet met rust laten. Want meneer van de Westen laat míj niet met rust, namelijk.

Bertie: Dat hoort nou eenmaal bij hoofdcaissière zijn. Moeten we soms medelijden met je hebben?

Laurien: Marina is hier wèl op tijd, en niemand heeft 's morgens méér te doen dan zij.

Marina: Ik doe anders veel minder dan eerst.

Laurien: Maar jij brengt toch maaltijden rond naar gedetineerden, en je hebt toch ook allemaal van die mensen die je Nederlands leert?

Marina: Eerst had ik er twee, maar nu nog maar één. Eén van mijn studenten is gaan studeren.

Jannie: Je meent het.

Laurien: Hallo, aan de Volksuniversiteit. Marina maakt een grapje.

Jannie: En, eh, hoe is het met Tai Chi?

Marina: *(verbetert haar)* Tam Chai heet ze. Ja, die doet het erg goed.

Jannie: Te gek, hoor.

Marina: Vorige week hebben we samen de 'ch' geoefend. Ze kent nu het verschil tussen christelijk en chronisch en chagrijnig.

Bertie: *(half in beslag genomen door de puzzel)* Is daar dan verschil tussen?

Marina: Morgen gaan we samen door de stad rijden, om te leren kaartlezen.

Bertie: *(nog steeds in beslag genomen)* Ga je haar nou ook al rijles geven?

Marina: Nee, nee, we oefenen alleen maar samen hoe je landkaarten en plattegronden moet gebruiken.

Jannie: Ik zou toch eigenlijk ook meer aan dienstverlening moeten doen. Mensen helpen en zo.

Marina: Ik dacht anders dat jij invalster was op die crèche van je nicht?

Jannie: Jawel, maar dat is toch anders. Dat is gewoon een beetje met baby'tjes spelen.

Bertie: *(terwijl ze intussen naar de puzzel kijkt)* Dit rot ding zit nog vóór de lunch in elkaar.

Jannie: Denk je?

Bertie: Jawel, ik ben nu op dreef. Ik zit er helemaal in. Hé, je staat in mijn licht, Marien. *(Marina stap uit Bertie's licht. Dan komt Wieteke binnen)*

Wieteke: Hoi.

Jannie: *(tegen Wieteke)* En, ging het eraf?

Wieteke: Het meeste wel. Maar een deel ervan was aangekoekt. Mogge, Laurien.

Laurien: Goedemorgen.

Wieteke: *(tegen Laurien)* Wat moet jij met mijn braadpan?

Laurien: Dit is jouw braadpan niet.

Wieteke: Nou, hij ziet er anders precies zo uit als die van mij. Kijk maar eens onderop. Staat daar Pyrex?

Laurien: Ja, hèhè, dat staat op àl die pannen.

Wieteke: Nou ja, als jij denkt dat hij van jou is.

Laurien: Wil jij hem dan, Wieteke? Kijk, als jíj hem nou wilt, dan geef ik hem toch aan jou!

Wieteke: Nee, nee, ik wil hem niet. Ik bedoel, als hij van jou is!

Laurien: Nee, nee, neem jij hem nou maar!

Bertie: Grrr, ik kan dit niet langer áánhoren. *(staat op)* Laat die puzzel daar gewoon zó liggen, hè. *(tegen Jannie)* Tegen het eind van de koffiepauze heb ik hem in elkaar.

Jannie: Denk je echt?

Bertie: Leg jij er even een briefje bij, Laurien. Ik wil absoluut niet dat Van de Westen of Hoedeman ermee gaan zitten klooiën terwijl ik achter mijn loket zit.

Laurien: Meneer van de Westen komt hier bijna nooit meer sinds hij zijn eigen koffiemachine heeft.

Marina: En meneer Hoedeman is ziek. Roos zegt dat hij de bof heeft.

Jannie: De bof? Jeetje, is dat niet gevaarlijk voor iemand van zijn leeftijd?

Marina: Ik dacht niet dat hij in levensgevaar verkeerde, nee.

Bertie: Het ergste wat er kan gebeuren is volgens mij dat hij impotent blijft.

Marina: Je bedoelt natuurlijk: steriel.

Bertie: Nee, ja, zoiets. Nee, wat ik feitelijk bedoel, is dat hij al achtenveertig is. Als hij nou nog niet begonnen is om zich voort te planten dan komt het er niet meer van, mogen we aannemen.

Laurien: Zeg eens, we moeten nodig aan het werk.

Jannie: Bertie, ik vind het hartstikke fijn van je dat je me hier zo mee helpt.

Bertie: Graag gedaan, hoor.


Jannie: En jóuw hulp is ook fantastisch, Marien.

Marina: Al goed hoor, schat. *(Bertie, Jannie en Marina gaan de bank in. Laurien begint een briefje te krabbelen om bij de onafgemaakte puzzel te leggen. Wieteke staat erbij te kijken. Na enkele ogenblikken bemerkt Laurien haar aanwezigheid)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto